

24387

24387. II. C. c. 2. g.

NAZNANILO

od

skapulirja terpljenja

in naj svetejših

serc Jezusa in Marije.

O Jezus! Tebe ne ljubijo,
ker Te ne poznajo . . .

Presveta mati, vtisni globoko meni
v serce terpljenje križanega Jezusa.

dobrotljivi in presladki Jezus! ozri se
na me, ki Te klečé pred Teboj prosim, kar
le morem goreče prosim, vnemi milostno v
mojem sercu in oživi duha vere, upanja,
ljubezni, resnične skesanosti čez moje gre-
he . . . in terdnega sklepa jih ne več storiti,
ko z nerazdeljeno ljubeznijo in serčnim us-
miljenjem Tvoje svete petere rane pregledu-

jem, in v duhu preišlujem, kar je nekda
 kralj David od Tebe, o dobrotljivi Jezus!
 govoril: „Moje roke in moje noge so mi pre-
 bodli; vse moje kosti so razšтели“ (ps. 21,
 17. 18.).

Popolnoma odpustek se dobi, kolikorkrat
 kdo po opravljeni spovedi in sv. obhajilu s
 skesanim sercam . . . pobožno . . . in pred
 križem ali celo pred podobo križanega Je-
 zusa uno molitev po namenu sv. cerkve móli.
 (Pij VII. 10. aprila 1821.)

Ta popolnoma odpustek se da obrniti
 tudi za uboge duše v vical. (Leon XII. 17.
 sept. 1825.)

NAZINANTLO

o d

skapulirja in naj svetejših serc
 Jezusa in Marije.

On me je ljubil, in se za me
 dal! . . . sv. Pavel.

Ker so pobožne duše razodevale željo,
 imeti bolj obširen poduk od začetja skapu-
 lirja „terpljenja Gospoda našega Jezusa

Kristusa in presvetih sere Jezusa in Marije“, so sklenili višji gosp. prednik zbora misionarjev in usmiljenih sester, vernim v tolažbo in spodbudo, naslednje dati v natis.

Zvečer v osmini sv. Vincencija Pavljana 26. julija 1846 je sestra I. iz reda usmiljenih hčera imela prikazen Gospodovo. Razodela je višjemu predniku milosti, s katerimi je bila osrečena, takole:

„Šla sim pred blagoslovam gori v kapelo. Zdelo se mi je, de vidim Gospoda našega. Deržal je v desni roki kot škarlat rudeč skapulir na dveh volnatih trakeh enake boje ali barve. Na eni strani je bil v podobi On na križu; prebritko orožje terpljenja je bilo spodej okoli križa: tale bič . . . to kladvo . . . ta suknja, v katero je oblečeno bilo Njegovo kervavo telo“ . . .

„Okoli križa je bilo pisano: „Presveto terpljenje Gospoda našega Jezusa Kristusa reši nas!“ Na drugem koncu trakú je bilo enako sukno s podobo Njegovega naj svetjšega serca in serca Njegove presvete Mater prekrito, na sredo vtisnjen križec se je vzdigal nekako iz obeh sere; okrog nju je

bilo brati: „Presvete serci Jezusa in Marije, branite nas!“

„Blizo 18 mescov je, reče še sestra I., ko sim med sveto mašo terpljenje Gospoda Jezusa Kristusa preišljeva je menila, de ga vidim na križu; bledôta Njegovega obličja mi je tako k sercu šla, de sim čutila, kako je stopil po meni merzel pot in sim oterpnila. Glava Gospodova je bila priklonjena; mislila sim, de mu dolgo ternje dela tako težavo.“

„Ko bi trenil . . . koga ne premore Jezus Kristus! . . vzdigne naš Gospod naglo svojo glavo, in silno se je vderlo ternje Njegove krone v Njegove oči, v Njegove senci . . . Nikoli ne bom pozabila, kako me je to pretreslo. Strahotna je bila bolečina, ktero je mógel On čutiti, ko se je silno udaril s Svojo presveto glavo ob les križa“.

„Bila sim o tem vsa prepadena, vsa sim se tresla . . . In presveta Devica je bila vpricho! . . . O Jezus! O Marija! . . . kako terpljenje! . . . Od tistega časa mi je terpljenje našega preljubega Zveličarja vedno pred očmi. Ti si, mi je rekel, ki me

imaš tolažiti v bolečinah mojega terpljenja, in pobrati odpadle kose mojega na dvoru sterganega mesa, vso mojo na gôri Kalvarii prelito kri. — Vse besede Jezusa Kristusa mi prizadevajo ravno toliko ran . . . skorej nemogoče mi je, nanje vedno ne misliti in se popolnoma ne prepustiti občutku tega, kar je v njih strašnega pa tudi sladkega. Terpljenje Njegovega presvetega človeštva me bolj gane kakor veličastvo Njegove slave, in manj bi želela prestola, ki sim ga v nebesih zase, kakor se mi zdí, pripravljenega vidila, ko bi tam ne môgla gledati presvetih ran Jezusa Kristusa, ktere se kakor solnca svetijo na Njem. Oh! Gospod je pač vedil, de, ko bi jaz môgla zoperstati Njegovi visokosti, bi se mógla vdati Njegovemu terpljenju. Ne spreuméla bi, kako more pre-mišljevanje Jezusovih bolečin presuniti dušo s tako neizrekljivimi občutki, ko bi mi On sam povedal ne bil. Spoznala boš mojo ljubezen le po mojem terpljenji, in moč te ljubezni bo v tebi čutilo bolečine pomanjšala, dokler v ljubezni popolnoma ne mine. Ne vem, ali prav pripovedujem; to pa vém, de

je moje serce tako omejeno, tako tesno, de zavoljo premočnega občutenja dostikrat nič več ne čuti! . . . Kako želi naš Gospod, de premišljujemo Njegovo terpljenje! . . . kako želi to Njegova presveta Mati! . . . Ne-ko nedeljo večer sim molila sv. križev pot; pri 13. postaji se mi je dozdevalo, de je presveta Devica naj svetejše telo našega božjega Učenika meni na roke položila ter mi rekla: Ljudje gredo v pogubljenje, ker terpljenja Kristusovega ne premišlujejo; stori kar se da, de mislijo nanj, pomagaj, de se otmejo! . . . Ne vém, kako se to godí; ali kar takrat, ko menim Zveličarja našega viditi, v svojem sercu občutim, tega ne morem dopovedati; tako mi je, kakor bi celo na vse, karkoli je, pozabila; zdi se mi prava samota, kjer sim ž Njim sama; mislim, de tisto reč, s katero imam opraviti, res vidim, k. p. pri tej priložnosti se mi je zdelo, de čutim mraz telesa našega božjega Zveličarja; zdelo se mi je, de vidim rane Njegove popolnoma odperte . . . Čutim tudi, de se s terpljenjem Jezusa Kristusa grešniki spreobernejo in vera pravičnih poživi . . . Kdo bi mogel zoperstati Bogu,

ki je iz ljubezni za ljudi umerl? . . . Kar mene zadene, me je Gospod takrat, ko se je moja duša po Njegovi milosti bolj živo spominjala terpljenja njegovega, vselej z naj slajšimi prijaznostmi obsipal. Zdim se jim bolna, pa nisim, tode terpim veliko, pa sim prav zadovoljna. . . . Zakaj si hotel, moj božji Zveličar, de bi neprenehama mislila na Tvoje presveto terpljenje? in zakaj si hotel, de bi Te tolikrat gledala na križu? — Oh! ali nisi Ti rekel, de ne najdeš nikogar, kateri bi Ti pomagal križ nositi? . . . O naš usmiljeni Zveličar je želel, de bi nosili sv. skapulir, ki mi ga je On pokazal, in de bi oblekli Njega in Njegovo ljubezen do terpljenja. . . . Sv. križ je tako močan nevernike spreobračati, krivoverce mečiti. . . . Kako prijetin bi bil odpustek, podeljen za vsaki petek, naj bi v vsakem sercu obudil spomin na terpljenje Gospoda našega Jezusa Kristusa! . . . Moj Bog, kolike bolečine v tako kervavem terpljenji. . . . Poglej me na križu, mi reče Gospod, in pomisli, ali sim ljubezni vredin? . . . Ta Jezusova ljubezen me popolnoma ukončuje. Časih mi je, kakor bi čutila vro-

čino gorečih žarov, ki švigajo iz Njegovih presvetih ran. Drugekrati sim kakor zaklenjena v ognjeno peč ljubezni Njegovega božjega serca, in ne morem najti besedi, de bi dopovedala, kar tedaj občutim.“

„V nedeljo presvete Trojice mi je naš božji Zveličar v prikazni dal viditi potok s posebno bistro vodo. Veliko ljudi je bilo zbranih na njegovih bregovih, in vsi tisti, kateri so se vanj pomočili, so se lesketali v preveliki svetlobi; vidilo se je, kakor bi iz njih rok rasli demanti in zlati snopi; tiste pa, kateri so se ga zogibali, je černikast dim pokrtil tako, de jih je bilo kej neprijetno gledati. Jaz Njega — preljubega našega Zveličarja za vse poprašam, prašala sim ga torej za razlago une prikazni. In povedal mi je ta božji Učenik duš, ktere hočejo Njega ljubiti, de uni lepi potok pomeni Njegovo usmiljenost, ktera je zmiraj pripravljena sprejeti grešnikovo skesanost in podeliti njegovim delam tisto vrednost, ktero jim samo ona dati zamore. O moj Jezus, kako de tako malo poznamo Tvojo usmiljenost! . . . kako malo mislimo na terpljenje, ktero nam je njo pridobilo!“ . . .

Prikazen, v kateri je Gospod skapulir terpljenja v roki deržal, se je večkrat ponovila. Zgodilo se je na dan povišanja sv. križa 1846 s to posebnostjo, de je sestra I., kakor se je dozdevalo, čula Gospoda ji reči tele tolažljive besede:

„Vsi, kateri bodo ta skapulir nosili, bodo zadobili o vsih petkih veliko pomnoženje vere, upanja in ljubezni.“ Na opombo, de bo težko dobiti visoko poterjenje te pobožnosti, je odgovorila: „Naš božji Zveličar hoče, de se vpelje skapulir Njegovega presvetega terpljenja; jaz nikakor ne morem o tem dvomiti. On bo že vedil poravnati vse pritežnosti, ktere se navadno zoper nove pobožnosti vzdigujejo, o času, ki je le Njemu znan, in dragi dan Svoje smerti za prav poseben, s cerkvenimi zakladi obogaten dan storiti. Srečna sim, ker mislim, de bo to zboru misionarjev nekako bogastvo“.

Gospod duhovni prednik tem sporočilam niso nobene posebne veljave pripisovali; ali ko so mesca junija 1847 bili v Rimu, so vender mislili, de morejo razne okolišine une prigodbe povedati namestniku Jezusa Kri-

stusa. Močno so se začudili, ko ni bilo nobene besede zoper to; še le svoje veselje so pokazali vikši pastir Pij IX., viditi ta novi pripomoček za spreobračanje grešnikov, in na samo razjasnjenje, ktero jim je bilo dano, podeli papežev odpis vsim duhovnam misionskiga zbora, to je sv. Lazara *), pravico, posvečevati in razdajati skapulir terpljenja Jezusa Kristusa. V tistem odpisu so sv. Oče pridjali:

1) O vsih petkih odpustek za 7 let in 7 kvadragen (štiridesetdnevk) za vse tiste, kateri, ta skapulir nosé, sv. obhajilo prejmejo in petkrat Oče naš, Češeno Marijo in Čast bodi Očetu . . na čast Gospodovemu terpljenju molijo.

(Za tiste, kateri v petek sv. zakramentov prejeti ne morejo, veljá to v nedeljo.)

2) Odpustek za 3 leta in 3 kvadragene za vsaki dan, kadar vsaj skesano pol ure premišljujejo presv. terpljenje.

3) Odpustek za 200 dni vsim vernim, kateri s potertim sercam ta skapulir poljubijo ali kušnejo ter izrekó tele besede: Pro-

*) Materno hišo ima zbor v Parizu, rue de Scores 95.

simo Te, bodi na pomoč svojim služabnikom, ktere si s svojo drago kervjo odrešil!

Nov razpis 21. marca 1848 verh tega podelí: Popolnoma odpustek o vsih petkih vsim vernim, kteri v duhu resnične pokore po spovedi in sv. obhajilu nekaj časa Gospodovo terpljenje premišljujejo, in molijo za edinost v keršanskih državah, za pokončanje krivoverstev, in za razširjanje naše matere sv. cerkve.

Po še drugem odpisu Njih svetosti papeža 19. julija 1850 zamore tudi popolnoma odpustek dobiti vsak, kteri po sprejetji sv. skapulirja pervikrat sv. zakramenta pokore in sv. rešnjiga Telesa prejme in v kteri cerkvi koli na namen sv. Očeta móli. Tudi o smertni uri more vsak s sv. skapulirjem obdarjen dobiti popolnoma odpustek, ako sv. ime Jezus vsaj v mislih kliče in je sicer dobro pripravljen.

Razun tega so g. prednik od sv. Očeta dobili pravico, vsakemu duhovnu, bodisi redovnemu ali svetovnemu, na prošnjo podeliti pooblastilo, omenjeni skapulir posvečevati in med verne razdajati.

Sveta gorečnost, s katero je bila sprejeta ta nova zastava usmiljene dobrotljivosti Gospodove, množica ljudi, kateri prosijo za dobroto oblečeni biti s tem znamenjem brambe božje, neznano število skapulirjev, ki so že v Parizu in po deželah razdani, in to, da se od vsih krajev sem obračajo s prošnjami jih dobiti, se nam zdé prav očitne dokaže časti in slave, ktera po tej pobožnosti Gospodu našemu Jezusu Kristusu prihaja. Misliti ne moremo, da bi Njegova ljuba dobrotljivost ne delila obilno in brez mere svojih milost tistim, kateri z živo vero in otročjo pobožnostjo ta novi skapulir nosijo. Vedni spomin terpljenja našega božjega Učenika, s serčno žalostjo, hvaležnostjo, zvestobo in ljubeznijo zedinjen spomin, bolj popolnoma vdanost v Njegovo službo, privajeno zedinvanje z Njegovim terpljenjem po izgledu neomadežane Marije, matere žalosti in ljubezni, imajo biti posebni sad tega dragega pripomočka k našemu posvečenju. To nam kaže prav primerno barva in obojna podoba skapulirjeva. — Skapulir je iz rudeče volnate tkanine, da nas ob enem spominja na

kri božjo, ktera je za opranje naših grehov prelita bila, in na nezmerno ljubezen, ktera je storila, de je tekla, naj bi potolažila božjo pravičnost. Na eni strani skapulirjevi nam kaže podoba Jezusa na križu, z orožjem Njegovega terpljenja okrog, de je ta božji Zveličar po zasluženji Svojega terpljenja in Svoje smerti nam življenje zopet dal, in de so s tem, ko se je na križ pripeti dal, Njegove vseмогоčne roke zlomile naše verige, vrata peklenške zaperle in odperle vrata nebeške domovine. Na drugi strani nam Njegovo v ljubezni goreče serce razkriva skrivnosti Njegove presvete ljubezni. Ker nas je neskončno ljubil, se je za nas dal...

Pokaže se nam na križu, de bi ganil naše neobčutljive serca ter jih silil, Njemu vender dati ljubezen za ljubezen. . . Želi tudi, de bi mi ta spominek Njegove skerbliive ljubezni nosili na sebi, naj ta sveta podoba, položena na naše serca, kakor skrivnostno stiskalo bo, ktero našo gorečnost, ki vseskozi peša, budi in k vsakterim dobrim delam priganja. . . Stavi nam pred oči razne orožja Svojega prebritkega terpljenja,

nam v poduk, naj premišljujemo Njegove razne bolečine. V tem vsakdanjem spominu na Njegovo sveto terpljenje nam hoče dati okusiti čudoviti nauk Svoj, hoče nas učiti, de učenec nima boljšega pričakovati kot učenik, in de, ako hočemo kdej vživati sladkosti poveličanega Jezusa, moramo prej okušati britkosti ponižanega in terpečega Jezusa.

Križ je pot v nebesa, je luč, ktera pot tje razsvetljuje, ključ, ki odpre vrata nebeške, je posvečeno znamenje v poslavljenje izvoljenih. Ali le toliko se bomo oklepali tega drevesa življenja in bomo nabirali sadje zveličanja, kolikor bo ljubezen božja, ktera je v sercu našega božjega Učenika gorela, vnemala tudi naše serca. Nikoli ne bomo znali terpeti, ako ne bomo znali ljubiti. . . . Jezus nam daje ta visoki nauk in kaže tudi izgled te velike dušne ljubezni v prebodenem sercu Svoje božje Matere, ktero vidimo na strani Njegovega serca, in v podobi križca, ki stoji med obema sercama in se obema prilastuje. Ravno tista ljubezen ji edini, ravno tista daritev ji topí, to

je, kar jima ne da se ločiti. . . . Marija sama je Jezusa bolj ljubila kot vse stvari skupaj; zato je ona tudi silo Njegovega terpljenja in bolečine Njegove smerti britkejše občutila. . . . Ali ker je z Jezusam Kristusam terpljenje delila, je delala z Njim vred za zveličanje človeškega rodu; in pod križem našega Zveličarja je postala Marija studenec milost božjih, mati kristjanov, pribežališe grešnikov, splošnja srednica vsim ljudem. Ako tedaj našega božjega Zveličarja hočemo resnično ljubiti, išimo ljubezni v gorečem sercu Njegove visoke Matere, in ako hočemo z Jezusam Kristusam terpeti, išimo moči v močnem sercu Marije, kadar je stala pod križem.

Ko to oblačilo terpljenja, in ljubezni Gospoda našega sprejamemo, prizadevajmo se zlasti znotraj obleči križanega Boga, to se pravi: Skerbimo, de si ohranimo v pameti zveličanski spomin na Njegovo sramoto, Njegove bolečine in Njegovo smert; nagibajmo svojo zoperno voljo nasledovati Ga po Njegovem z lastno kervjo zaznamvanem potu; odpovejmo se iz ljubezni do Njega

svojim hudim nagnjenjem. O umrimo z Njim! In de bomo svoje zvestobe bolj gotovi, sklenimo se z Marijo, z materjo žalost, s kraljico mučencov, spremimo z njo vred Jezusa na goro Kalvarijo; vdajmo se v želje Njegovega serca . . . Njegov izgled naj nas vabi, Njegova velikodušnost naj nas oživlja, Njegova ljubezen vnema; in Njegova mogočna bramba naj nas vodi in varuje na križevem potu, in naj nas srečno pripelje v kraj večnega zveličanja! Amen.

Presveta Mati, vtisni globoko v naše serca rane križanega Jezusa! . . . (300 dni odpustkov).

O Marija, brez greha spočeta, prosí za nas, ki k tebi pribežimo!

